PARLAMENTUL EUROPEAN

2004 *2009*

Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne

15.1.2008

DOCUMENT DE LUCRU NR. 2

privind raportul anual 2006 referitor la accesul la documentele UE (articolul 17 din Regulamentul (CE) nr.1049/2001 şi articolul 97 p. 7 din Regulamentul PE)

Partea A

Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne

Raportor: Marco Cappato

AMELIORAREA TRANSPARENȚEI ÎN INSTITUȚIILE UE

Accesul public la documentele instituțiilor UE este descris mai detaliat în acest document de lucru care cuprinde patru secțiuni abordate respectiv în Partea A (care acoperă secțiunile I şi II) şi Partea B (care acoperă secțiunile III şi IV):

I) Cadrul legal înainte şi după Regulamentul 1049/2001;
II) Câteva dintre cele mai relevante jurisprudențe în domeniu;
III) O comparație cantitativă şi calitativă a rapoartelor anuale ale celor trei instituții principale (Parlamentul European, Consiliul şi Comisia) în ceea ce priveşte accesul public la documente;
IV) Propunerile venite din partea societății civile şi a Ombudsmanului European cu privire la ce trebuie ameliorat şi cum trebuie ameliorat în actuala legislație UE pentru a se asigura transparența maximă a legislației UE pentru cetățenii Uniunii şi pentru a aduce procesul decizional mai aproape de public.

I CADRUL JURIDIC PRIVIND ACCESUL PUBLIC LA DOCUMENTE ÎNAINTE ŞI DUPĂ 2001

Regulamentul 1049/2001 din 30 mai 2001 are drept obiectiv principal „conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente", cu respectarea principiilor fundamentale ale accesibilității şi transparenței în funcționarea instituțiilor UE, aşa cum este prevăzut în articolul 255 din Tratatul de la Amsterdam, care garantează „cel mai mare nivel posibil de transparență".

Articolul 255 cuprinde următoarele dispoziții:

- Cetățenii UE trebuie să aibă acces la documentele UE;
- Trebuie să se stabilească limitele şi principiile;
- Trebuie să fie elaborate norme de către fiecare instituție.

De la Tratatul de la Maastricht, principiul „transparenței" este consacrat în Tratatul privind UE. În **1993** a fost adoptat un **Cod de conduită** privind accesul public la documentele Comisiei şi ale Consiliului. Dreptul accesului public este stabilit ca regulă principală. Toate excepțiile trebuie să fie enumerate în mod expres şi un cadru procedural cu limită de timp este definit.
În 1995, primul Ombudsman European, Finn Jacob Södermann, a lansat o anchetă, astfel încât toate instituțiile şi organismele UE au adoptat ulterior reguli de reglementare a accesului public la documente. Totuşi, a existat un nivel ridicat de nemulțumire în privința gradului de transparență al Uniunii. În consecință, Curtea Europeană de Justiție (CJE) şi Curtea de Primă Instanță (CPI) au elaborat o serie de **hotărâri de interpretare a Codului de conduită din 1993 şi de instituire a mai multor principii esențiale** de reglementare a dreptului de acces la documente:

- Fiecare instituție trebuie să respecte regulile interne pe care le-a adoptat;
- Orice excepție trebuie interpretată şi aplicată *cu strictețe*;
- Fiecare instituție trebuie să realizeze o analiză concretă şi individuală a fiecărui document solicitat înainte de a lua decizia dacă accesul la acesta trebuie să fie acordat;
- Interesul *cetățeanului* prevalează asupra interesului instituției;

- „Accesul parțial” la un document trebuie acordat pentru orice parte a unui document care nu este vizată de o excepție.

De la introducerea temeiului legal pentru un regulament comunitar, **Comisia** Europeană **a lansat o propunere în februarie 2000 în urma consultării** Parlamentului European şi a Consiliului având drept obiectiv „un acces mai larg la documente, în măsura posibilului, în conformitate cu principiul transparenței”. Dacă Parlamentul a fost în mod evident în favoarea unui acces mai larg la documentele Consiliului, nu doar pentru cetățean, ci şi pentru Parlamentul European, opiniile formulate în Consiliu au fost împărțite între două interese opuse: transparență şi secret profesional.

Scopul **Regulamentului 1049/2001** este prevăzut în articolul 1 şi constă în trei obiective:

- „definirea principiilor, a condi□iilor □i a limitelor, întemeiate pe ra□iuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documente”;
- „stabilirea regulilor care să garanteze o exercitare cât mai u□oară a acestui drept”;
- „promovarea bunelor practici administrative privind accesul la documente”.

Scopul Regulamentului se aplică „tuturor documentelor de□inute de o institu□ie, adică întocmite sau primite de către aceasta □i aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene” [articolul 2 alineatul (3)].
Articolul 4 prevede normele privind excepțiile de la principiul general al accesului la documentele deținute de cele trei instituții.
Articolul 9 prevede normele aplicabile documentelor sensibile.

Regulamentul 1049/2001 a vizat creşterea clarității în această privință; totuşi, foarte puține jurisprudențe au apărut cu scopul interpretării acestuia. Prin urmare, este important să fie menționate cele mai importante cazuri în domeniu, pentru ca deficiențele principale ale legislației în cauză să fie detectate înainte de a se încerca abordarea acestora.

II CÂTEVA DINTRE CELE MAI RELEVANTE JURISPRUDENȚE ÎN DOMENIU

În continuare, sunt prezentate câteva **hotărâri** principale în care CPI şi CJE au interpretat Regulamentul 1049/2001:
a) *Turco contra Consiliu*[1] şi *Sison contra Consiliu*[2], referitoare la ***obligația de a realiza o examinare individuală şi concretă a documentelor şi de a preciza motivele***, în special dacă se poate face o excepție de la sarcina administrativă a activităților determinate de cerere (*Verein für Konsumenteninformation contra Comisie*[3]);
b) *Mara Massina contra Comisie*[4] şi *IFAW contra Comisie*[5] se referă la interpretarea

[1] T-84/03 Hotărârea CPI şi avizul avocatului general din 29 noiembrie 2007 privind dosarele asociate C-39/05 P şi C-52/05 P, Regatul Suediei şi Maurizio Turco contra Consiliul Uniunii Europene şi alții)
[2] C-266/05 P, Recurs împotriva hotărârii Curții de Primă Instanță (Camera a doua) din 26 aprilie 2005 în cazurile asociate T-110/03, T-150/03 şi T-405/03 *Sison* contra *Consiliu*, prin care Curtea de Primă Instanță a respins o cerere de anulare a Deciziei Consiliului de refuzare a cererii solicitantului de acces la anumite documente pe care Consiliul s-a bazat în momentul adoptării Deciziei 2002/848/CE de aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsurile restrictive specifice orientate împotriva anumitor persoane şi entități în vederea combaterii terorismului şi a abrogării Deciziei 2002/460/CE (JO 2002 L 295, p. 12), JO C 82/4 din 14.04.2007, p.4.
[3] T-2/03 Hotărârea CPI din 13 aprilie 2005,
[4] T-76/02, Hotărârea CPI din 17 septembrie 2003

articolului 4 alineatul (5) care reglementează ***accesul la documentele provenite din statele membre***.
c) *Bavarian Lager contra Comisiei*[6] abordează ***interpretarea excepțiilor privind protecția interesului public şi privat.***

a) ***Obligația de a efectua o analiză concretă a documentelor şi de a preciza motivele***

Apar unele probleme:

- Cum este posibilă justificarea nevoii de confidențialitate fără divulgarea conținutului documentului?
- Este sarcina administrativă o limită pentru examinarea fiecărui document individual?

În cazul Turco au fost tratate unele aspecte esențiale, precum acela dacă toate avizele juridice sunt automat confidențiale şi dacă excepția privind consultanța juridică este prea extinsă. Consiliul a precizat că divulgarea integrală a conținutului consultanței juridice riscă să submineze „protecția serviciilor juridice interne" [articolul 4 alineatul (2)]. CPI a dat dreptate Comisiei, ceea ce a determinat înaintarea unui apel înaintea CEJ împotriva hotărârii luate de Suedia şi Turco. Avocatul general al CPI a afirmat în avizul său privind acest caz că Regulamentul cuprinde un „principiu al nedivulgării consultanței juridice, acoperind, printre altele, toate analizele juridice asigurate de serviciile juridice ale instituțiilor în ceea ce priveşte proiectul de lege". În acelaşi timp, acesta a menționat, de asemenea, că CPI a interpretat greşit ultima frază din articolul 4 alineatul (2) şi a făcut erori privind legislația menționând faptul că interesul public puternic capabil să justifice divulgarea conținutului unui document trebuie, de regulă, să fie diferit de principiul transparenței. Avocatul general a recunoscut, de asemenea, că Regulamentul cuprinde o „formulare legislativă perfect contradictorie" care a generat probleme de interpretare. Va fi de competența CEJ şi a legislatorilor să le soluționeze pe parcursul revizuirii Regulamentului. Raportorul are convingerea fermă că excepția referitoare la consultanța juridică ar trebui reexaminată astfel încât să garanteze faptul că avizele juridice elaborate pe parcursul procesului decizional vor deveni în principiu accesibile în baza principiului transparenței.

Sison contra Consiliu se referă la modul de expunere a argumentelor privind nedivulgarea conținutului documentelor sensibile (tratare specială în articolul 9). De exemplu, în combaterea terorismului, invocarea securității publice, a interesului public (implicarea statului terț) şi orice referire la conținutul documentului ar nega scopul excepției care se află la bază.
Tratarea documentelor sensibile a fost, de fapt, un element important în negocierile Regulamentului 1049/2001. Este important să reamintim aşa-numita "*Decizie Solana*" din anul 2000 care permite ca informațiile clasificate drept sensibile să fie protejate împotriva publicării. Cu toate acestea, compromisul la care s-a ajuns în Regulament este următorul: acesta acoperă toate documentele, fără nicio excepție de la tipul acestora, dar prevede norme procedurale specifice pentru tratarea aşa-numitelor „documente sensibile" şi cerința de realizare a unei examinări solide a documentului cerut. CPI a fost de acord cu argumentele pe baza cărora Consiliul a refuzat accesul la documente, acesta făcând referire la sensibilitatea

[5] Cazul se referă la decizia Comisiei Comunităților Europene din 26 martie 2002 de refuzare a accesului IFAW Internationaler Tierschutz-Founds gGmbH la anumite documente pe care Comisia le-a primit din partea Republicii Federale a Germaniei pe parcursul unei proceduri care s-a încheiat cu acordarea de către Comisie a unui aviz favorabil pentru realizarea unui proiect industrial privind un sit protejat conform Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale şi a faunei şi florei sălbatice;
[6] T-194/04 , Hotărârea CPI din 8 noiembrie 2007

documentelor şi la faptul că emitenţii documentelor vizate s-au opus oricărei divulgări a identităţii acestora. Această interpretare poate genera o situaţie de risc în care documentele care conţin fraze magice precum „terorism” sau „implicarea unui stat terţ” ar determina în mod automat excluderea accesului public[7].
În *Verein für Konsumenteninformation contra Comisie,* accesul parţial la un document a fost refuzat din cauza activităţii administrative disproporţionate pe care ar determina-o examinarea documentelor cerute. Articolul 6 din Regulament prevede că „instituţia în cauză poate discuta informal cu solicitantul în scopul ajungerii la o soluţie echitabilă”, însă nu există dispoziţii pentru refuzul total, decât în cazuri excepţionale şi în anumite condiţii. Conform CPI, articolul 6 alineatul (3) reflectă nevoia de „conciliere a interesului solicitantului cu interesele de administrare eficientă”. Însă, excepţia privind „sarcina administrativă” nu a fost consacrată în Regulament şi nimic nu autorizează instituţia să deroge de la regula de stabilire a dreptului de acces parţial. Ar fi oare necesar ca jurisprudenţa „premergătoare regulamentului” privind „sarcina administrativă” să fie încorporată în Regulamentul 1049/2001?

O altă distincţie ar trebui făcută între excepţia obligatorie şi cea discreţionară de la dreptul de acces la documente. În Codul de conduită (regimul premergător regulamentului) au existat două tipuri de excepţii:

- Excepţiile obligatorii, care au drept scop protejarea interesului public sau privat;
- Excepţiile discreţionare, care au drept scop protejarea interesului propriu al instituţiei în cadrul demersurilor sale confidenţiale.

Un exemplu de excepţie obligatorie poate fi găsit în *Sison contra Consiliu*: accesul la documentele privind combaterea terorismului nu a fost acordat datorită excepţiei obligatorii ce vizează protecţia interesului public[8]. Însă este oare controlul justificării satisfăcător? Care este dovada veridicităţii acestui lucru?

Un exemplu de excepţie discreţionară se găseşte în *Turco contra Consiliu*: Articolul 4 prevede faptul că accesul nu ar fi automat dacă documentele ar submina „interesele comerciale”, „procedurile judiciare şi consultanţa juridic”, şi „scopul inspecţiilor, al investigaţiilor şi al controalelor”[9], sau chiar „procesul decizional”[10]. Totuşi, accesul poate fi acordat dacă există „un interes public superior (care) justifică divulgarea conţinutului documentului în cauză” dovedit de către solicitant.

Expresia „consultanţă juridică” nu precizează dacă aceasta se referă la consultanţa juridică a serviciului juridic al instituţiei în integralitatea sa. S-a presupus că este necesar cel puţin un test de echilibrare pentru acest tip de cerere. În raportul anual 2003[11], Ombudsmanul European declară că trebuie să se facă o distincţie între diferitele categorii de avize juridice: avizele în contextul procedurilor judiciare nu sunt divulgate, în timp ce avizele referitoare la legislaţie pot fi divulgate, cel puţin atunci când procesul legislativ este încheiat. Acesta a reamintit, de asemenea, că instituţiile publice trebuie să-şi respecte sarcinile de serviciu.

[7] Darkness at the break of noon. Jurisprudenţa cu privire la Regulamentul nr. 1049/2001 privind accesul la documente, Revizuirea legii pieţei comune 43, p. 756
[8] Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul 1049/2001
[9] Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul 1049/2001
[10] Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul 1049/2001
[11] Raportul anual 2003 al Ombudsmanului European, p.198

b) Documente provenite din statele membre

În regimul premergător regulamentului, „regula calității de autor” a prevăzut că documentele deținute de către o instituție dar elaborate de către o altă parte, nu sunt toate guvernate de dreptul comunitar, ci de legislația națională în cauză. Nu s-a acordat accesul la aceste documente de către instituția UE solicitată şi nu a existat niciun motiv pentru acordarea acestuia.
În jurisprudența cu aplicarea Regulamentului 1049/2001 (*Mara Messina şi IFAW*) nu există nicio referire la „regula calității autorului”, dar articolul 4 alineatul (4) prevede ca instituția să consulte partea terță. Totuşi, Declarația nr. 35 din Tratatul de Amsterdam prevede că un stat membru poate cere instituțiilor să nu divulge conținutul unui document provenit din acel stat membru fără acordul acestuia. Este aceasta o excepție absolută? Au statele membre o poziție specială ca autori terți? Este acesta un drept de veto? În *Mara Messina contra Comisiei*, CPI a susținut poziția Comisiei de a nu divulga conținutul documentului statului membru implicat, dar nu a abordat chestiunea dacă statelor membre li s-a acordat o putere absolută şi nelimitată de a evita divulgarea conținutului documentelor provenite din acestea[12].

Există puțin mai multe clarificări în cazul *IFAM contra Comisiei* în care CPI abordează de manieră mai generală documentele terților. Înainte de a se face dezvăluiri, instituțiile trebuie să consulte autorul terț al documentului solicitat şi dreptul la acces poate fi restricționat doar printr-un refuz justificat de una dintre excepțiile prevăzute la articolul 4. Conform CPI, „respectiva obligație de consultare nu a afectat puterea instituției de a lua decizia finală”[13]. Dar interpretarea CPI precizează că o cerere a unui stat membru, conform articolului 4 alineatul (5) reprezintă o dispoziție obligatorie pentru instituție. Mai mult, statul membru nu este obligat să menționeze motivele, iar instituția nu are dreptul să verifice dacă acesta este îndreptățit să o facă. Într-adevăr, pentru CPI, documentul nu este guvernat de Regulament, ci de dispozițiile naționale ale statului membru implicat. Nu este cazul altor tipuri de documente terțiare cărora nu li se aplică „regula calității de autor”, iar decizia aparține în totalitate instituției, în afară de cazul în care acestea sunt „documente sensibile” acoperite de articolul 9 din Regulamentul 1049/2001.

Totuşi, o poziție mai clară şi mai rezonabilă a fost exprimată în avizul Avocatului general Maduro, emis la data de 18 iulie 2007[14] cu privire la un recurs înaintat de către Regatul Suediei împotriva hotărârii CPI din data de 30 noiembrie 2004 în Cazul T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds* contra *Comisiei.*
Inițiatorul contestă interpretarea CPI, susținând că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul 1049/01, care stă la baza deciziei, obligă o instituție să refuze orice cerere de acces la un document care se află în posesia sa, provenit dintr-un stat membru, dacă statul membru se opune divulgării conținutului documentului. Avocatul general subliniază faptul că în doi ani de aplicare a Regulamentului, 6 din 11 acțiuni înaintate Curții de Primă Instanță împotriva deciziilor negative ale Comisiei au vizat aplicarea articolului 4 alineatul (5). Cazul şi chestiunea juridică pe care le pune în discuție stau mărturie pentru interacțiunile reciproce

[12] Darkness at the break of noon. Jurisprudența cu privire la Regulamentul nr. 1049/2001 privind privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului i ale Comisiei, Revizuirea legii pieței comune 43, p. 773
[13] Cazul T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH contra Comisiei Comunităților Europene*, alineatele (54), (55) şi (56).
[14] Cazul C-64/05 P / Regatul Suediei contra Comisiei Comunităților Europene

dintre diferitele ordine juridice (european şi naţional) în materie de transparenţă.

În avizul său, Avocatul General face următoarele comentarii:
- Nici articolul 4 alineatul (5) şi nici Declaraţia nr. 35 din Tratat „nu oferă o confirmare clară şi fără echivoc a dreptului de veto pentru statele membre".
- Dispoziţia în discuţie face parte dintr-un context legislativ marcat de dorinţa de a consolida transparenţa funcţionării UE şi a instituţiilor acesteia. Accesul la documentele instituţiilor a devenit un drept subiectiv acordat odată cu introducerea articolului 255 (CE) din Tratatul de la Amsterdam şi a articolului 42 din Carta Drepturilor Fundamentale. Toate limitele bazate pe acest drept trebuie, prin urmare, interpretate în mod restrictiv.
- „recunoaşterea unui drept de veto necondiţionat al statelor membre cu privire la divulgarea de către instituţii a conţinutului documentelor comunicate de către acestea instituţiilor ar submina prea grav dreptul fundamental de acces la documente şi transparenţa procesului decizional al Comunităţii pe care respectivul drept este menit să-l susţină". O situaţie contrară ar duce la reintroducerea prin uşa din spate a regulii calităţii de autor care a fost abandonată odată cu abrogarea fostului Cod de conduită prin Regulament.
- Avocatul General a concluzionat că interpretarea Regulamentului de către CPI în sensul acordării statelor membre a unui drept de veto cu privire la divulgarea conţinutului documentelor provenite din aceste state de către instituţie este o eroare. După părerea sa, „este posibil ca instituţia să nu respecte totuşi cererea de nedivulgare a conţinutului bazată pe nevoia specifică de confidenţialitate, conform legislaţiei naţionale, dacă aceasta consideră că transparenţa procesului decizional al Comunităţii o cere".

La data de 18 decembrie 2007, în procedura de recurs, CEJ a emis o hotărâre care prevede că CPI a comis greşeli juridice, susţinând că refuzul unui stat membru al acordului său prealabil de divulgare a conţinutului documentului în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul 1049/2001, nu trebuie să fie însoţit de argumente şi, în ciuda lipsei unor astfel de argumente, este echivalent cu o dispoziţie dată instituţiei implicate de a nu divulga conţinutul documentului[15]. Prin urmare, decizia Comisiei din 26 martie 2002 de refuzare a accesului IFAW la anumite documente primite de către Comisie din partea unui stat membru se bazează, de asemenea, pe o interpretare greşită a articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul 1049/2001, adică puterea necondiţionată şi discreţionară a unui stat membru de a aduce obiecţii cu privire la divulgarea conţinutului documentelor sale deţinute de o instituţie fără a i se impune să îşi întemeieze obiecţiile pe excepţiile prevăzute în articolul 4 alineatul (1) până la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul 1049/2001 şi să precizeze motivele obiecţiilor sale[16]. Conform articolului 4 alineatul (5), un stat membru are dreptul să ridice obiecţii cu privire la divulgarea conţinutului documentelor provenite din acesta numai pe baza acestor excepţii şi dacă acesta oferă argumente corespunzătoare pentru poziţia sa. Mai mult, instituţia care primeşte cererea de acces la document trebuie să se asigure că motivele înaintate de către statele membre există şi să facă referire la acestea în decizia de refuz[17]. În final, această hotărâre a făcut puţină lumină în ceea ce priveşte interpretarea acestui mult contestat articol 4 alineatul (5) din Regulamentul 1049/2001 şi ar putea fi o sursă bună de inspiraţie în revizuirea Regulamentului anterior.

[15] Cazul C-64/05 P *Regatul Suediei contra. Comisiei Comunităţii Europene şi Alţii*, par. 95
[16] Cazul C-64/05 P *Regatul Suediei contra. Comisiei Comunităţii Europene şi Alţii*, par. 98
[17] Cazul C-64/05 P *Regatul Suediei contra. Comisiei Comunităţii Europene şi Alţii*, par. 99

c) Interpretarea excepției privitoare la protecția interesului public şi privat

La 8 noiembrie 2007, CPI a emis o hotărâre privind cazul Bavarian Lager T-194/04[18] care a anulat o decizie a Comisiei Europene prin care era refuzată divulgarea numelor tuturor reprezentanților din industria berii şi ale altor participanți la o reuniune antitrust din 1996. Solicitantul Bavarian Lager Co. Ltd, cu sediul în Regatul Unit, un importator de bere germană a descoperit că produsele sale au fost scoase de pe piața Regatului Unit datorită legilor care impuneau barurilor şi restaurantelor să cumpere de la anumite berării. Acesta a depus o plângere la Comisie, care a inițiat apoi procedura judiciară împotriva guvernului Regatului Unit pentru nerespectarea unei obligații conform articolului 226 din Tratatul CE. A fost convocată o întrunire cu reprezentanții din industria berii şi oficialii englezi din care Bavarian Lager a fost exclusă. Ulterior, Regatul Unit şi-a schimbat legislația şi s-a renunțat la caz. Bavarian Lager a cerut să aibă acces la întreaga listă de participanți la întrunire şi Comisia, care a redactat procesul verbal al întrunirii, nu a completat cinci nume ale participanților, afirmând că două dintre persoanele implicate au refuzat în mod expres să-şi dezvăluie identitatea şi că nu a reuşit să le contacteze pe celelalte trei. Comisia a afirmat că divulgarea acestor cinci nume ar fi compromis protecția intimității şi a integrității individului, protejată prin Regulamentul (CE) nr.45/2001 al Parlamentului European şi al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile şi organele comunitare şi privind libera circulație a acestor date. Totuşi, Curtea a argumentat că dreptul de acces la documentele ce conțin date cu caracter personal trebuie să fie garantat, cu condiția ca transmiterea acestor date să nu compromită protecția vieții private şi a integrității persoanei implicate. Simplul fapt că un document conține date cu caracter personal, precum nume, nu înseamnă neapărat că este afectată viața privată şi integritatea persoanelor implicate. Procesele verbale în cauză nu au cuprins părerile personale ale persoanelor implicate, ci pozițiile organismelor reprezentate de acestea[19].

Comisia Europeană poate încă să înainteze la CEJ, în termen de două luni, un recurs împotriva acestei hotărâri, limitat doar la chestiunea legislației, dar încă nu s-a luat nicio decizie oficială în acest sens.
Aceasta este prima hotărâre de încercare de conciliere a două interese contradictorii şi diferite prin referire la Regulamentul 1049/2001 vizând acordarea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente şi la Regulamentul (CE) nr.45/2001 al Parlamentului European şi al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile şi organele comunitare şi privind libera circulație a acestor date.
Această hotărâre a Curții are implicații foarte importante pentru chestiunile de transparență în general, deoarece de acum înainte cei care urmăresc influențarea Comisiei trebuie să înțeleagă că identitatea lor şi activitățile lor de lobb¸ pot fi făcute publice de către Comisie, în ciuda

[18] Cererea de anulare a deciziei Comisiei din 18 martie 2004 de respingere a unei cereri înaintate de solicitant în vederea obținerii accesului la procesul verbal integral al unei şedințe care a avut loc în contextul procedurii de neîndeplinire a obligațiilor şi a unei cereri pentru obținerea unei declarații conform căreia Comisia a oprit în mod eronat acțiunile judiciare lansate împotriva Guvernului Regatului Unit al Marii Britanii şi al Irlandei de Nord în temeiul articolului 169 din Tratatul CE (acum articolul 226 CE).
[19] a se vedea paragrafele 123-125 şi 131 din Hotărârea TPI T-194/04

regulilor privind protecția datelor[20].

Regulamentul 1049/2001 a vizat creşterea gradului de transparență al Uniunii, însă speranțele şi aşteptările legate de acesta au fost grav afectate de interpretarea CPI.
Fiecare document ar trebui examinat într-o manieră concretă şi individuală, însă interpretarea a exclus anumite categorii de documente (consultanță juridică, documente sensibile); excepția oferită în cazul „sarcinii administrative", chiar dacă nu este precizată în Regulament, dreptul de acces, precum şi posibilitatea de a se acorda cel puțin accesul parțial sunt deseori limitate, documentele provenite dintr-un stat membru fiind supuse unui fel de „veto", în timp ce datoria instituțiilor de a oferi argumente fondate este foarte limitată.
Accesul la registrele administrative ar trebui să fie mai larg. O mai mare transparență a lucrărilor Consiliului ar creşte gradul de implicare a cetățeanului şi a parlamentelor naționale. Jurisprudența în urma implementării Regulamentului 1049/2001 arată că există o nevoie clară şi reală de revizuire a acestuia.

[20] a se vedea paragraful 137 din hotărârea TPI T-194/04